



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 276/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Holičom, Lužická 7, Bratislava, pre namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Ct 70/2002 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. marca 2015 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Ct 70/2002 (ďalej len „okresný súd“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že sťažovateľ je v procesnom postavení žalovaného účastníkom občianskeho súdneho konania, ktorého predmetom bola ochrana osobnosti žalobcu [REDACTED] (ďalej aj „žalobca“). Žaloba bola na okresnom súde podaná 3. mája 2002. Prvý rozsudok okresného súdu, ktorým bol sťažovateľ zaviazaný zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 100 000 Sk, bol vyhlásený 19. decembra 2007. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 4 Co 220/2009 z 29. januára 2010 tento rozsudok okresného súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie. V poradí druhým rozsudkom okresného súdu zo 4. novembra 2011 bol sťažovateľ opäť zaviazaný zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 3 319,40 €. Na odvolanie sťažovateľa bol uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Co 288/2012 z 30. septembra 2013 druhý rozsudok okresného súdu zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. V poradí tretím rozsudkom okresného súdu z 13. decembra 2013 bola žaloba žalobcu zamietnutá s tým, že o trovách konania súd rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. V poradí tretí rozsudok okresného súdu bol potvrdený rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 Co 439/2014 z 26. novembra 2014.

3. Okrem uvedených súvislostí sťažovateľ uviedol, že so sťažnosťou na porušenie svojich práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v tomto konaní okresného súdu sa obrátil aj na ústavný súd. Nálezom ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 377/2014 z 28. októbra 2014 bolo konštatované, že v predmetnom konaní okresný súd porušil označené práva sťažovateľa, ďalej ústavný súd prikázal okresnému súdu ďalej konať bez zbytočných prieťahov, priznal sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie v sume 5 000 € a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

4. V poradí druhou sťažnosťou, ktorú sťažovateľ adresoval ústavnému súdu v súvislosti s predmetným konaním okresného súdu, tento namieta postup súdu pri rozhodovaní o trovách konania. Z výroku v poradí tretieho rozsudku okresného súdu

vyplýva, že o trovách konania súd rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Sťažovateľ poukazuje na to, že potvrdzujúci rozsudok krajského súdu z 26. novembra 2014 bol okresnému súdu doručený 12. januára 2015 a do podania sťažnosti ústavnému súdu (25. februára 2015) o trovách konania nebolo rozhodnuté. Zároveň sťažovateľ uviedol, že podaním z 24. februára 2015 podal sťažnosť predsedovi okresného súdu podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

5. V petite sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že postupom okresného súdu v uvedenom konaní bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a aby prikázal okresnému súdu vo veci konať bez zbytočných prieťahov. Požadoval priznať aj primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10 000 € a náhradu trov konania.

## II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu je rozhodnúť o jeho prijatí na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa

namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07).

9. V uvedenej veci nie je sporným, že v predmetnom konaní došlo k namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa, keďže o tejto skutočnosti bolo právoplatne rozhodnuté nálezom ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 377/2014 z 28. októbra 2014. Touto sťažnosťou však sťažovateľ namieta len tvrdené prieťahy pri rozhodovaní o trovách konania po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, kde okresný súd podľa jeho názoru nerozhodol v zákonnej 30-dňovej lehote, a to napriek príkazu ústavného súdu obsiahnutému vo výroku uvedeného nálezu ďalej konať bez zbytočných prieťahov.

10. Z kópie potvrdzujúceho rozsudku krajského súdu vyplýva, že tento bol okresnému súdu doručený 12. januára 2015 a sťažovateľovi prostredníctvom jeho právneho zástupcu 19. januára 2015. Dátum doručenia potvrdzujúceho rozsudku krajského súdu žalobcovi z príloh pripojených k sťažnosti nevyplynul a rozsudky (tretí rozsudok okresného súdu a ani potvrdzujúci rozsudok krajského súdu) neboli opatrené doložkami právoplatnosti.

11. Z ustanovenia § 159 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že doručený rozsudok, ktorý už nemožno napadnúť odvolaním, je právoplatný. Proces doručovania sa pritom završuje doručením rozsudku poslednému z tých účastníkov, ktorým sa rozsudok musí doručiť. Na účely právoplatnosti rozsudku sa preto doručenie chápe ako doručenie rozsudku všetkým účastníkom konania. Žalobcovi pritom za predpokladu súčasného doručovania potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu mohol byť tento doručený skôr, ale aj neskôr ako sťažovateľovi (napr. v dôsledku jeho uloženia na pošte a až následného prevzatia). Uvedená skutočnosť však vzhľadom na ďalej uvedené nebola zásadného významu.

12. Rozhodnutie vo veci samej v predmetnom konaní totiž nemohlo nadobudnúť právoplatnosť skôr ako 19. januára 2015, kedy bolo sťažovateľovi doručené. Zákonná lehota na rozhodnutie o trovách konania do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej teda mohla uplynúť najskôr 18. februára 2015 (to však iba za predpokladu, že žalobcovi bol potvrdzujúci rozsudok krajského súdu doručený najneskôr v deň, keď bol doručený aj sťažovateľovi). Sťažovateľ v sťažnosti tvrdil, avšak nepreukázal, že sťažnosť predsedovi okresného súdu na prieťahy v konaní podal 24. februára 2015, teda štvrtý pracovný deň po najskoršom možnom uplynutí lehoty na rozhodnutie o trovách konania. Hneď ďalší pracovný deň – 25. februára 2015 – sťažovateľ podal na poštovú prepravu sťažnosť adresovanú ústavnému súdu. Z tejto skutočnosti zreteľne vyplýva, že sťažnosť predsedovi okresného súdu nebolo možné *in concreto* považovať za vyčerpanie účinného prostriedku nápravy v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, keďže sťažovateľ neposkytol okresnému súdu žiadny priestor na prijatie opatrení pre účely nápravy a odstránenia protiprávneho stavu zapríčineného jeho tvrdenou nečinnosťou.

13. Bez ohľadu na uvedené však platí, že takéto v podstate minimálne prekročenie zákonnej lehoty na rozhodnutie o trovách konania po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (opäť len za predpokladu, že právoplatnosť nastala 19. januára 2015) nemohlo nadobudnúť ústavnoprávny rozmer, ktorým by sa ústavný súd mal a mohol zaoberať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Z judikatúry ústavného súdu totiž vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 47/03, II. ÚS 296/2011). Postup okresného súdu, aj keď tento mohol o niekoľko dní prekročiť zákonnú lehotu na rozhodnutie o trovách konania, sa zjavne nevyznačuje takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

14. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že nebolo možné z hľadiska posúdenia konkrétnych skutočností považovať postup okresného súdu pri rozhodovaní o trovách konania za porušenie práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných

prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v sťažnosti (príkaz okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov, primerané finančné zadosťučinenie a náhrada trov konania).

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júna 2015